

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1479. usque ad annum 1494

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118340

§. 49. Italiæ status illius temporis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66444)

mutuam armorum societatem inirent, ut Sæcul. XV.
 Gallorum conatibus junctis viribus ob- A. C. 1493.
 stare possent. Nihilominus spretis om-
 nibus hisce rationibus Carolus præpo-
 steræ cupiditati, qua præclarum hoc re-
 gnum subjugare, illudque Franciæ aggre-
 gare decreverat, imperare haud poterat,
 potissimum inductus Ludovici Sfortiæ ar-
 tibus, qui cum Ducatum Mediolanen-
 sem Nepoti suo ereptum, sibi asserere in-
 tentus esset, mira dexteritate ad suas
 partes pertraxit ambos illos clientes, quos
 supra memoravimus, Stephanum Ver-
 sium, & Guilielmum Briffonnetum, qui
 pro suo arbitrio Caroli animum inclina-
 bant: Ut vero totius artificii ratio per-
 spicue pateat, rem ab origine primisque
 causis repetere oportet.

§. XLIX.

Italiæ status illius temporis.

Jam ferme quintum effluxerat sæculum,
 quo Mediolanensis Ducatus Italiæ
 Principibus continuata ferie parebat;
 nam illo potiebatur Vicecomitum fami-
 lia usque ad Philippum Mariam postre-
 mum hujus prosapiæ surcûlum: hic legi-
 tima prole destitutus filiam suam notham
 nomine Blancam connubio junxit Fran-
 cisco Sfortiæ, spurio itidem filio illius Ja-
 cobi, qui sub nomine Jacomusii magis

K k 4

notus

Sæcl. XV. notus vulgo *Magnus* nominabatur. Idem
A. G. 1493. Franciscus mortuo Philippo a Mediola-
 nensibus ad status sui regimen electus,
 Anno millesimo quadringentesimo quin-
 quagesimo illud acceptare ab iisdem com-
 pulsus est, posthabitis legitimæ succes-
 sionis iuribus, quæ Carolo Aurelianen-
 sium Duci competebant, utpote nato ex
 Valentina Mediolanensi Galeatii Ducis
 filia. Dein vero Franciscus summæ
 rerum satis tranquille præerat, quæ ta-
 men quietis felicitas in duobus ejus fi-
 liis haud integre propagata viguit. Eo-
 rum enim natu major Galeatius Maria Pa-
 tri suo quidem successit, non sine gravi ta-
 men indignatione Ludovici secundo geniti,
 qui cum adustioris esset coloris, Maurus di-
 cebatur; hinc ille nil antiquius habe-
 bat, quam ut fratrem suum Galeatium
 imperio exueret: Deerat tamen pravæ
 voluntati potens auxilium; unde Galea-
 tius solidos duodecim annos quiete do-
 minatum tenebat, fratre suo mediis, qui-
 bus eum perdere posset, destituto, quo
 tamen emenso temporis curriculo Ludo-
 vico occasio ambitioni suæ propitia sese
 offererat: Galeatius enim liberiori vitæ
 licentia, atque extrema ferocitate adeo
 grave populi odium in se concitaverat,
 ut die vigesima sexta Decembris Anno
 Domini millesimo quadringentesimo se-
 ptuagesimo sexto in Ecclesia a ficiariis
 truci-

Guicciardin.
hist. Ital. lib. 1

trucidaretur: Cum vero Joannes Galea-
tius unus illius filius ætatis vitio mo-
derandis Ducatus habenis impar esset,
primo illius tutela ejus Matri Bonnæ Lu-
dovici Sabaudix Ducis Filix concre-
dita est, quam illa postmodum abdicavit,
contulitque Ludovico pueri Ducis Pa-
truo, ignara, quod hoc favore ad usurpan-
dum Mediolanensem Ducatum Ludovico
viam pararet.

Secul. XV.
A. C. 1493.

Interea Joannes precedentibus annis *Comm. ut*
conjugio matus, Isabellam de Arrago- *supra p. 409*
nia, Patre Alphonso Calabriæ Duce, &
Matre Blanca Sfortia natam, uxorem du-
xit, conciliatore ipso Ludovico, qui ne-
ptem suam suo itidem nepoti conjungens
nil firmiter credebat, quam quod illa
Maritum suum eo compulsura esset, ut
Ludovicum utpote utriusque Patrum
toto vitæ suæ tempore velut tutorem ve-
neraretur. Ast sua eum spes fefellit; I-
sabella enim, foemina ambitione plena,
vix Mediolanensem Ducissam salutaba-
tur, cum jamjam captato Mariti sui ani-
mo tota in eo esset, ut ipse excluso regi-
minis socio Ducatum pro suo arbitrio re-
gendi desiderium conciperet. Isabella
interim biennio necdum expleto gemi-
næ jam prolis, utriusque sexus Mater
effecta est, cujus repetitis precibus Gal-
leatius fortiter impulsus, Patrum suum
ad deponendas Ducatus administrandi

Sæcul XV.
A.C. 1493.

curas impense sollicitabat : ast Ludovicus cum non nisi Isabellam hujus consilii auctorem esse haud temere suspicaretur vindictam sumpturus, illam innumeris modis divexabat. Hæc vero apud Alphonsum Patrem suum Calabriae Ducem, necnon Neapolis Regem per literas de injuria vehementer quæsta est, & utrique verbis ad ciendam miserationem valde appositis calamitates, quibus opprimeretur, exposuit, adeo, ut a se decretum diceret, quod sibi, nisi ipsam quam primum a gravi hoc jugo eximerent, propriis manibus vitam adimeret.

Ferdinandus æque ac Calabriae Dux lenibus, atque officiosis prius remediis rem experiri, vimque differre statuebant, unde Ludovicum ad tradendum Nepoti suo principatum hortantur, exponentes, quod ipse juvenis Dux, sublato ætatis impedimento juxta legum præscripta regiminis capax esset, necnon procreata gemina prole propriam familiam haberet. Id exequi pollicetur Ludovicus, non nisi duorum, vel trium mensium inducias postulans, ut convocatis Ducatus Ordinibus, rei administratæ rationem reddere valeret. Ast adeo non promissorum facilitati respondit fidei constantia, ut etiam accepta mutuo pecunia, conductis militibus, atque urbibus ubique præsidio munitis diuturnum bellum omnibus viribus

viribus pararet. Inde subdola illius in-
 doles haud dubio probabatur argumen-
 to; quapropter Ferdinandus, cum solus
 castigandæ Viri perfidiæ viribus inferior
 esset, exterorum Principum opem im-
 plorabat, eoque forte tempore sic occa-
 sio consilium adjuvit; Alexander enim
 tres filios nothos, quos necdum ad Pa-
 patum elevatus susceperat, ingenue edu-
 cari curabat, cui Ferdinandus Neapolis
 Rex sua obtulit obsequia, pollicitus, quod
 ambos ejus filios natu minores, dum
 primogenitus purpuram jam adeptus erat,
 clientelariis in regno suo prædiis pro-
 xime vacaturis augere velit. Papa be-
 neficium grato jam animo acceptat;
 nondum enim filios suos sceptris deco-
 randi cupiditas eum inceserat. Igitur
 Ferdinandus conciliato sibi Pontifice o-
 pem quoque Petri Medicæi sollicitat, qui
 ob præclara Patris sui antecessoris me-
 rita apud Florentinos tum summa rerum
 potiebatur. Hic primo flecti nescius re-
 pulsam dedit: quare Neapolis Rex pa-
 trocinio Virginii ab Ursinis, cujus filia
 Petro Medicæo nupta erat, utendum
 censebat, valuitque successus; Virginius
 enim, cum non uno nomine Ferdinando
 obstrictus, aliunde apud Generum suum
 haud parum gratia valeret, hujus favore
 suffultus tantum effecit, ut Petrus firmi-
 ter sibi persuasum haberet, novum hoc
 cum

Secul. XV.
 A. C. 1493.

Sæcul. XV. cum Ferdinando foedus nequaquam ad-
A.C 1403. versari nuperæ armorum societati, quam
 cum Ludovico contra Venetos iniisset,
 cumque res suas Neapolitano foedere
 longe magis augeri crederet, victas ma-
 nus lubenti animo dedit, ea tamen lege,
 ut societas recens inlta summo silentio
 premeretur.

§. L.

*Fœdus Neapolitani Regis & Floren-
 tinorum adversus Ludovicum
 Sfortiam.*

Plurimum sane non modo Neapolitano
 Regi, sed etiam Petro Medicæo inte-
 rerat, ut Ludovicum foedera laterent,
 donec Neapolitani suas copias Florenti-
 nis junxissent: Inde enim cæpti consilii
 felicitas præcipue pendebat. Ast Ludo-
 vicus hanc in se fabam cudi brevi subo-
 lebat, quo autem suspicionis indicio per-
 cipiamus. Summo Pontifice recens e-
 lecto Christiani Principes ex avita con-
 suetudine nil antiquius habebant, quam
 ut felix, faustumque Pontificatus auspi-
 cium, decreta ad eum legatione sole-
 mni, gratularentur; ad id obsequii ge-
 nus fideliter præstandum Italiæ Princi-
 pes potiori ceteris nomine urgebantur,
 atque hætenus singuli suos quisque ora-
 tores Romam decreverant: Nunc vero
 Ludo-